

De padvinder

Deel 1: Een eng geluid

‘Sst, Lore. Hoor je dat?’ vroeg Emma.

Maar Lore luisterde niet. Die stak voor de derde keer in vijf minuten haar telefoon in de lucht en zuchtte.

‘Ik heb hier nog steeds geen bereik.’

‘Uh, jij luistert ook nooit.’ Stampvoetend liep Emma het bos in. Grote zussen waren stom en die van haar was de allerstomste.

‘Waar ga je naartoe? Mama heeft gezegd dat we samen moeten blijven.’ Lore rende achter haar aan.

Mopperend liep Emma nog een stukje verder. Van mama mocht ze niet alleen het bos in, dus moest Lore mee om bosbessen te plukken. Nu liep die voortdurend te mokken omdat haar telefoon geen bereik had.

Emma had al een halve emmer vol, maar ze wilde nog veel meer bosbessen om straks lekkere muffins te maken. Plotseling richtte ze haar hoofd op. Daar was het geluid weer. Ze had het zich dus toch niet ingebeeld.

‘Boehoehoe.’ Het geluid leek op niets wat ze ooit gehoord had. Het was een droevig geluid en tegelijk ook best eng.

‘Zeg,’ hijgde Lore die haar eindelijk had ingehaald. ‘Waar ga jij naartoe? We moeten samen blijven. Straks ben ik je kwijt en dan...’

‘Sst!’ Emma drukte haar hand tegen de mond van haar zus toen ze het geluid weer hoorde. ‘Luister.’ Lore wilde protesteren, maar sperde haar ogen wijd open toen ook zij het geluid hoorde.

‘Boehoehoe.’

‘Wat is dat?’ fluisterde Lore.

‘Dat weet ik niet.’

Voorzichtig sloop Emma verder het bos in.

Lore sloop achter haar aan. ‘Wat ga je doen?’

‘Ik wil weten waar dat geluid vandaan komt.’ Emma was nieuwsgierig, en ook wel een beetje bang. Ze was nu toch blij dat Lore bij haar was.

Terwijl ze door het bos schuifelden, klonk het vreemde geluid steeds harder. ‘Boehoehoe.’

‘Dit is eng, joh,’ fluisterde Lore.

Emma hield zich stoer, maar haar hart bonsde in haar keel. Welk dier maakte zo’n vreemd geluid?

De zon scheen volop, maar in het dichtbegroeide bos was het koel en schemerig. Slechts een paar zonnestrallen drongen door het dichte bladerdak. Takken wiegden in de wind, maar voor Emma leek het alsof grote armen haar wilden grijpen. Telkens er iets bewoog, maakte haar hart een sprongetje.

Plots tikte Lore op haar schouder en bijna slaakte Emma een gil. Boos keek ze haar zus aan. Lore staarde met grote ogen naar iets achter Emma's rug. Haar vinger trilde toen ze tussen de bomen door wees. Met bonzend hart draaide Emma zich om.

Deel 2: Boehoehoe

‘Boehoehoe.’

Op een grote kei tussen de bomen zat het vreemdste wezen dat Emma ooit had gezien. Zijn huid was helemaal blauw en hij leek nog het meest op een grote buik met een paarse punthoed op. Toen ze beter keek, zag ze dat hij zijn handen voor zijn gezicht hield. Hij had maar drie vingers aan elke hand, en aan elke vinger een lange kromme nagel. Op de rand van zijn hoed zat een dikke, harige spin.

Het wezen huilde tranen met tuiten en maakte daarbij een angstaanjagend geluid. ‘Boehoehoe.’

‘Laten we weggaan voor hij ons ziet,’ fluisterde Lore. Net op dat moment liet het wezen weer een luide snik horen.

‘Nee. Kijk hoe verdrietig hij is. We moeten hem helpen!’ zei Emma. Ze zette een stap dichterbij, maar Lore greep haar arm.

‘Ben je gek? Je weet niet of hij gevaarlijk is. Misschien eet hij je wel op.’

Emma bekeek het wezen nog eens goed. Hij zag er wel eng uit met die kromme nagels. En wie weet wat er allemaal in zijn buik zat?

Ze slikte. Misschien konden ze beter weggaan? Maar hij klonk zo zielig. Hij zag er ook zielig uit. Zijn hoed en kleren zaten vol gaten. Als riem droeg hij een rafelig rood touw. Hij droeg geen schoenen en daardoor zag Emma dat hij ook maar drie tenen had aan elke voet, met aan elke teen een kromme zwarte nagel.

Ze besloot dat het beter was om weg te gaan. Voorzichtig deed ze een stap achteruit en... traptte op een tak. Krak! Het geluid weergalmde door het hele bos en toen werd het muisstil. Er klonk geen enkel geluid meer... ook geen gehuil.

Langzaam draaide Emma zich om. Het wezen stond nu bovenop de steen en tuurde met zijn zwarte kraalogen in hun richting. Hij steunde op een lange knoestige staf met aan het uiteinde een wit stompje.

‘Kom,’ fluisterde Lore, ‘we rennen weg. Ik wed dat hij ons niet kan volgen met die buik.’

Maar Emma kon haar nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. Dapper duwde ze het struikgewas opzij en stapte naar voren. ‘Hallo.’

‘Aah!’ Met een luide kreet viel het wezen achterover en tuimelde van de steen.

‘Oei, gaat het?’ Emma snelde naar hem toe om te helpen, maar hij krabbelde achteruit.

Lore rukte aan Emma’s arm. ‘Pas op!’

‘Rustig maar. Ik denk dat hij bang is van ons,’ fluisterde Emma.

Het wezen krabbelde overeind terwijl hij met één hand zijn hoed vasthield. Zijn staf had hij laten vallen en die was even verderop tussen de bladeren terechtgekomen. De spin was van zijn hoed getuimeld en zat nu op zijn schouder. Emma huiverde toen ze de harige poten zag.

Deel 3: De boom in

Het wezen schuifelde achteruit terwijl hij de zusjes angstvallig in de gaten hield. Toen hij met zijn achterwerk tegen een boom botste, slaakte hij een luide gil. Hij schreeuwde iets naar hen, maar Emma begreep er geen woord van.

Lore trok aan haar mouw. ‘We moeten hier weg!’

Emma duwde haar zus van zich af. Voorzichtig, zoals bij een bang diertje, zette ze een stap in de richting van het wezen. ‘Rustig maar. Ik zie dat je bang bent, maar dat is nergens voor nodig. Wij doen je niks.’ Het wezen sperde zijn ogen wijd open. Hij krijste onverstanebare woorden en maakte drukke gebaren met zijn korte vingers.

‘Misschien wil hij ons betoveren,’ zei Lore met trillende stem.

‘Ik denk dat hij gewoon bang is. Kijk...’ Emma’s stem stokte in haar keel. Voor haar ogen veranderde het monster langzaam van kleur. Het begon bij zijn lange kromme tenen en kroop zo heel traag over zijn lichaam. Hij veranderde van lichtblauw naar paars, alsof iemand hem langzaam vol druivensap goot.

‘Ieuw,’ zei Lore.

Emma zette nog een stapje dichterbij terwijl ze kalmerende woordjes bleef zeggen. ‘Sst, rustig maar, wij doen je geen kwaad.’

Het hielp niet. Toen Emma nog een stap zette, verstopte het monster zich achter de boom. Aarzelend gluurde hij even later van achter de dikke stam. Toen hij zag dat Emma nog dichterbij kwam, klauterde hij razendsnel de boom in. Hij klemde zich met zijn lange tenen vast aan een hoge tak en bleef daar zitten. Zijn huid was nu donkerpaars.

‘Zie je wel dat hij bang is,’ zei Emma.

Het wezen had zijn staf op de grond laten liggen. Emma wilde hem oprapen, maar Lore hield haar tegen. ‘Niet doen, die is misschien betoverd.’

Emma bestudeerde de staf. Het leek gewoon een knoestige oude tak. Bovenaan was de tak iets dikker en het witte stompje op het einde bleek gewoon een kaars te zijn. Er leek helemaal niets magisch aan. Ze stak haar hand uit en streek er met een vinger over. Toen er niets gebeurde, raapte ze hem op. Het wezen slaakte een schelle kreet.

‘Ik denk dat je hem boos hebt gemaakt,’ zei Lore.

Het wezen zat niet langer stil op de tak, maar sprong op en neer terwijl hij onverstanebare dingen schreeuwde.

‘Straks valt hij nog naar beneden,’ zei Emma.

Haar zin was nog niet af of daar gebeurde het. De voet van het monster kwam verkeerd neer, hij verloor zijn grip op de tak en kukelde naar beneden. Baf!

Met een doffe klap belandde hij op de bosgrond.

‘Oh nee!’ Emma rende naar hem toe, maar nog voor ze bij hem was krabbelde hij overeind. Hij snauwde iets en rukte zijn staf uit haar handen. Zijn kleur was van paars veranderd in lichtrood.

Deel 4: De juiste oren

Emma deinsde achteruit terwijl het wezen steeds roder werd en bleef schreeuwen in zijn onverstaanbare brabbeltaal. Verdedigend stak ze haar handen op. ‘Ik wilde alleen maar helpen.’

Het wezen gebaarde druk met zijn vrije hand en snauwde opnieuw naar haar.

Emma haalde hulpeloos haar schouders op. ‘Het spijt me, ik versta je niet.’ Ze wees naar haar oren.

Toen hield het wezen abrupt zijn mond en nam zijn hoed af. De spin repte zich over zijn arm naar haar veilige plekje in de hoed. Het wezen greep zijn linkeroor vast, draaide het een paar keer heen en weer en tot grote verbijstering van de meisjes rukte hij het af zonder een krimp te geven. Grijsgroen slijm droop uit het gat op zijn hoofd.

‘Iieeuww,’ zei Lore luid.

Daarna deed hij hetzelfde met zijn rechteroor. De afgerukte oren stopte hij in de zak van zijn oude jas en na even grabbelen haalde hij een nieuw paar oren tevoorschijn. Ze waren puntig, net als de vorige, maar langer, smaller en pikzwart. Hij drukte een oor tegen zijn hoofd en wriemelde wat heen en weer tot er een luide plop klonk. Hij slaakte een diepe zucht en deed toen hetzelfde met het andere oor. Zodra de oren vastzaten aan zijn hoofd, namen ze de kleur van zijn lichaam over, dat intussen al wat minder rood was geworden.

Toen hij klaar was, keek hij hen verwachtingsvol aan, al had Emma geen idee wat hij wilde.

‘Ik snap niet wat daar de bedoeling van was,’ mopperde Lore. ‘Dat was keivies en wij kunnen hem nog steeds niet verstaan. Hij had beter zijn tong verwisseld.’

‘Breng hem niet op ideeën, alsjeblieft,’ fluisterde Emma.

Hij brabbelde weer iets, maar zijn tong liet hij zitten. Hij bukte zich en plukte wat mos. Dat stopte hij in zijn mond.

‘Ik word misselijk,’ kreunde Lore.

Het wezen kauwde even op de plukjes mos. Toen haalde hij ze uit zijn mond en stak ze naar hen uit.

‘Wat wil hij dat we daarmee doen?’ vroeg Emma.

‘Als hij maar niet denkt dat we dat gaan opeten,’ bromde Lore.

Maar het wezen wees naar zijn oren.

‘Moeten we dit in onze oren stoppen?’ vroeg Emma. Het wezen knikte enthousiast en maakte een geluid dat leek op het gekwaak van een kikker.

Met een vies gezicht nam Emma het mos aan. De bolletjes mos waren slijmerig door zijn speeksel, maar Emma vermande zich en propte een bolletje in haar rechteroor. Toen het wezen enthousiast bleef knikken en op zijn andere oor wees, stopte ze ook in haar linkeroor een propje mos.

‘Euw, getver, bah!’ mopperde Lore, maar uiteindelijk stopte ook zij het mos in haar oren.

Het wezen lachte breed terwijl zijn kleur langzaam van rood in geel veranderde. ‘Ja, nu kunnen we elkaar verstaan!’ riep hij blij.

Deel 5: Wie is nu het monster?

Emma lachte, maar Lore was absoluut niet blij. ‘Joepie,’ zei ze met een zucht, ‘maar was het echt nodig dat ik daarvoor mos met monsterslijm in mijn oren propte?’

Het wezen lette niet op haar. ‘Jullie aanvallen, waarom?’

Emma en Lore keek elkaar even aan. Ook al konden ze hem nu verstaan, ze begrepen er nog steeds geen snars van.

‘Wil je ons aanvallen?’ vroeg Emma. ‘Maar wij willen je juist helpen.’

Het wezen schudde wild met zijn hoofd. ‘Nee, jullie aanvallen. Jullie: Boe! En ik: Waaah!’ Hij beeldde uit hoe hij van de steen viel.

‘Ik snap echt geen bal van wat hij uitkraamt,’ mopperde Lore.

‘Ik denk dat hij bedoelt dat hij van ons geschrokken is,’ zei Emma. Ze richtte zich weer tot het wezen.

‘Schrok je van ons? Waarom dan?’

Het wezen sloeg zijn klauwen voor zijn ogen en gluurde tussen zijn vingers door. ‘Jullie enge monsters.’

Lore lachte luid. ‘Wie is hier het monster? Jij bent degene met de griezelige klauwen die zijn oren kan verwisselen.’

Het monster keek haar verward aan. ‘Jij groot harig beest.’ Hij wees naar haar armen. ‘Lange poten, wel tien klauwen!’

‘Ik, harig?’ riep Lore uit. Ze bekeek zichzelf: ze had die dag haar jas aangetrokken die eruitzag als een berenvacht. ‘Deze kan ik gewoon uitdoen, hoor.’ Ze ritste de jas open en trok hem uit.

Het wezen schrok daar zo van dat het zich weer achter de boom verstopte.

Lore zuchtte. ‘Hij kan zijn oren verwisselen, maar dit vindt hij eng.’

‘Stop eens met hem bang te maken,’ bromde Emma. Met een zacht stemmetje probeerde ze het wezen weer tevoorschijn te lokken. ‘Hey, het spijt me, we wilden je niet laten schrikken.’

Het monster gluurde van achter de stam van de boom naar haar. Emma stak haar hand uit. ‘Ik ben geen monster, ik ben Emma.’

Hij keek naar haar hand alsof het een vieze worm was. Voorzichtig schuifelde hij dichterbij. Hij boog zich naar haar uitgestoken hand toe, bestudeerde ze even en prikte er toen in met een lange vuile nagel.

‘Ik ben Bork, de padvinder.’ Even keek hij Emma nadenkend aan, toen nam hij haar gezicht stevig tussen zijn klauwen en drukte zijn neus tegen de hare.

Zijn ruwe handen schuurden tegen haar wangen en zijn nagels prikten in haar huid. Emma schrok, maar voor ze kon reageren was het al voorbij.

Toen hij zich naar Lore draaide, deed die een grote stap achteruit. ‘Voor mij geen neuzeneuze, dankjewel.’

Deel 6: De vlam van de padvinder

‘We zagen dat je huilde en we willen je graag helpen,’ zei Emma. ‘Vind je dat goed? Is er iets wat wij kunnen doen?’

Bork keek haar even nadenkend aan. ‘Jij vuur?’ vroeg hij toen.

Lore rolde met haar ogen. Emma schudde haar hoofd. ‘Ik heb geen vuur.’ Hij keek zo teleurgesteld dat Emma nog meer medelijden kreeg. ‘Waarom heb je vuur nodig?’

Bork wees naar zichzelf en toen naar zijn staf. ‘Ik padvinder. Vlam padvinder altijd branden. Nu vlam uit.’ Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen. ‘Schande!’

‘Begrijp jij daar nu iets van?’ vroeg Lore geërgerd.

Emma haalde haar schouders op. ‘Hij zegt iets over een vlam.’

‘Schande, schande,’ zei Bork, terwijl hij met zijn hoofd tegen zijn staf bonkte. De staf met het stompje kaarsvet.

‘Misschien moet die kaars branden,’ zei Emma.

Hij richtte zijn kop op. ‘Ja, kaars padvinder altijd aan. Maar nu uit. Vlam uit, weg kwijt.’ Een dikke traan rolde over zijn wang.

‘Maar hoe kan je nu de weg kwijt zijn? En wat heeft die vlam ermee te maken? Ik begrijp er nog steeds niks van,’ zuchtte Lore.

Bork kwaakte verontwaardigd en keek naar Emma. ‘Zij luistert niet,’ klaagde hij. ‘Kaars padvinder altijd aan. Maar nu uit. Ik nooit meer naar huis.’

‘Dus omdat je vlam uit is, kan je de weg naar huis niet meer vinden?’ vroeg Emma. Bork knikte heftig.

‘Wij zullen je helpen,’ zei Emma. Bork glimlachte, waardoor een hele rij kleine scherpe tanden zichtbaar werd.

‘Heb jij een aansteker bij misschien?’ bromde Lore.

Emma zuchtte. ‘Nee. Ik heb geen idee hoe ik vuur moet maken. Kan jij vuur maken?’ vroeg ze aan Bork. Hij schudde bedroefd zijn hoofd.

Lore rolde met haar ogen. ‘Ja, als hij dat kon, dan had hij hier niet zitten janken, hè.’

‘Zeg, mopperpot, heb jij een beter idee?’ vroeg Emma.

‘Vuurgeest kan vuur maken,’ zei Bork.

‘Dan vragen we die om je kaars aan te steken,’ zei Emma.

Maar hij schudde heftig zijn hoofd en sloeg zijn handen weer voor zijn ogen. ‘Nee, nee. Vuurgeest eng.’

Emma zuchtte en legde haar hand op zijn schouder. Zijn huid voelde koud en glibberig aan. ‘Ik begrijp dat je bang bent, maar we hebben die geest nodig. Kunnen wij iets doen om te helpen?’

Het wezen richtte zijn kop op en lachte. ‘Water!’ Hij sprong op en rende het bos in.

‘Hé, waar ga je naartoe?’ riep Emma.

Een paar tellen later hoorde ze hem roepen. ‘Kom, kom.’ De meisjes volgden zijn stem een klein stukje door het bos tot ze bij een smalle beek kwamen. Bork sprong uitgelaten op en neer op de oever van de beek en wees. ‘Water, water!’

‘Ja, we zien ook wel dat dat water is, maar wat moeten we daarmee?’ bromde Lore.

‘Ik roep vuurgeest en jullie gooien water. Hij mij geen kwaad doen.’ Van blijdschap maakte hij een huppelpasje.

‘Ik snap het niet,’ zuchtte Lore.

‘Ik denk dat ik het begrijp,’ zei Emma. Ze schudde de bosbessen uit haar emmer en vulde hem met water. Toen keek ze afwachtend naar Bork.

Die haalde een handvol paars poeder uit zijn jaszak en gooide dat in de lucht, terwijl hij een lange hoge kreet slaakte. ‘IIIIIIIIII.’

Een zware stem schalde door het bos. ‘Wie durft mij te roepen?’

Deel 7: De vuurgeest

Bork piepte angstig en verstopte zich achter een boom. Tussen de bomen verscheen een wezen dat vaag de vorm van een mens had, maar helemaal uit vlammen leek te bestaan.

‘Nu,’ schreeuwde Bork.

Emma’s hart bonsde in haar keel. Tegelijk gooiden de zusjes de inhoud van hun emmers over de vlammeende gedaante.

De vuurgeest brulde het uit. Hij vloog in het rond, tussen de bomen door. Hij zou alles in de fik hebben gezet als hij nog in brand had gestaan. Maar het water had zijn vlammen gedoofd - voorlopig toch. Zijn huid bestond nu uit zwarte as, met hier en daar een grijze vlek. Onder zijn huid zag Emma nog de gloed van smeulend vuur. Hoelang zou het duren voor hij weer in vlammen uitbarstte?

De vuurgeest keek de meisjes aan. ‘Waarom?’ Zijn stem klonk hees.

Emma deed dapper een stap naar voren. ‘We willen dat jij hem helpt.’ Ze wees naar Bork die zich nog steeds achter een boom verstopte.

‘Jij?’ brulde de vuurgeest. ‘Jij durft mij te roepen?’

Bork dook piepend in elkaar.

‘Hey,’ riep Lore, ‘moet je nog een emmertje, bullebak?’

De vuurgeest siste boos naar haar, maar ze trok zich er niets van aan en hief dreigend haar emmer op.

‘Wat wil je?’ vroeg de geest boos.

Emma toonde hem de staf met de gedoofde kaars. ‘Zouden we deze mogen aansteken, alsjeblieft?’

De vuurgeest glimlachte vals. Op zijn huid verscheen hier en daar alweer een vlammetje. ‘Natuurlijk,’ zei hij en stak zijn arm uit. In zijn hand danste een piepkleine vlam.

Emma slikte en sprak zichzelf moed in. Met dat vlammetje kon hij haar geen kwaad doen, zei ze tegen zichzelf.

Trillend stak ze de staf uit en hield de wick tegen de vlam. Na een paar tellen was de kaars weer aan.

Emma keek glimlachend op. ‘Kijk, Bork. Ze brandt weer.’ Maar haar glimlach verdween al snel. De vuurgeest stond weer bijna helemaal in brand.

‘Nu is het mijn beurt om iets aan te steken,’ siste hij.

Hij rolde over de grond, door de kurkdroge bladeren die meteen vlam vatten. Emma hapte naar adem, maar Bork sprong tevoorschijn en gooide geel poeder over de geest. ‘IIIEEE.’ In een flits was de geest verdwenen.

De meisjes gooiden snel water over de brandende bladeren, tot ze zeker waren dat er geen vonkje meer overbleef. Met een zucht draaide Emma zich naar Bork. ‘En nu?’

Glimlachend hield hij zijn staf voor zich uit. Emma’s mond viel open. Tussen de bomen door lichtte een glanzend gouden pad op. ‘Luister,’ zei Bork.

Met ingehouden adem luisterde Emma en in de verte hoorde ze heel zachtjes vrolijk gezang. Ze keek naar haar zus en wilde vragen of ze met Bork mee konden gaan. Maar Lore had het mos al uit haar oren

gehaald en hoorde de muziek niet. Ze tikte op haar telefoon die nog steeds geen bereik had. 'Kunnen we nu eindelijk naar huis?' zeurde ze.

Emma keek Bork bedroefd aan. Hij rende op haar af en drukte zijn neus tegen de hare. 'Dank,' zei hij hees, terwijl zijn huid langzaam blauw werd. 'Jij goed luisteren, jij mij helpen.' Emma sloeg haar armen stevig om hem heen. Ze dacht zelfs niet meer aan de grote spin op zijn hoed.